

helt omtumlet og nåede så frem til, at EU på stort set alle områder førte en progressiv udenrigspolitik, og det havde hr. Søvnald selv oplevet ovre i FN.

Kl. 19.30

Nu tror jeg, at vi sammen havde en oplevelse omkring spørgsmålet om Iran, spørgsmålet om den måde, man forholdt sig til det regime på, og den manglende aktivitet, der skete fra de europæiske landes side, hvor lige præcis det, at man havde fået den vanvittige idé, at alt skal gå igennem EU, betød, at den danske regering, eventuelt sammen med de andre nordiske lande, ikke handlede, som de burde. Det er jo ikke det eneste område; Tjetjenien er et andet område.

Så inden hr. Søvnald bliver alt for omtumlet, så tror jeg lige, at vi skal knibe os selv i armen og konstatere, at der er en række områder, hvor EU har medlemmer, der har nogle interesser, ligesom USA har interesser, der gør, at man ikke konsekvent vil kæmpe for menneskerettighederne, f.eks. når det gælder Iran.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg føler mig nu ikke specielt omtåget, må jeg sige. Jeg synes, det var, om jeg så må sige, forventeligt. Jeg sagde ikke på alle områder. Jeg husker meget tydeligt diskussionen om Iran. Jeg tror oven i købet, at jeg selv rejste den, da vi fælles var delegerede, og det er et tilbageskridt, det er så ubetinget et tilbageskridt.

Jeg tror så også, at hr. Søren Søndergaard til gengæld må anerkende helt uden at føle sig omtåget, at når man så på de dagsordener, som også er de afgørende internationale dagsordener i øjeblikket – spørgsmålet om en international straffedomstol, spørgsmålet om konflikten i Mellempøsten, Palæstina-konflikten, spørgsmålet om Irak og om villigheden til at gå i krig uden forhandlinger, spørgsmålet om miljø og Kyoto, spørgsmålet om landminekonvention osv., osv. – var der en gryende fornemmelse af, at EU spillede en rolle sammen med latinamerikanske lande, sammen med Sydafrika, som jeg i de her spørgsmål synes var en progressiv blok. Det, jeg så synes, er meget interessant, er, at i alle de her spørgsmål er det i lodret modsætning til USA. Er det ikke også værd at notere?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg håber næsten, at hr. Villy Søvnald er lidt omtumlet af rusen og ikke helt alvorligt mener det,

han siger. Lad os nu tage et eksempel: Med hensyn til spørgsmålet om krig eller fred i Irak spiller EU en progressiv rolle. Tja, gør EU det? Eller gør de europæiske lande det? Mig bekendt er der helt tydeligt flere forskellige linjer i de europæiske lande, hvor nogle – og vi behøver ikke engang at nævne, hvem det er, de har selv underskrevet et brev – som et hundrede procent støtter den amerikanske linje, og nogle har en helt anden linje.

Det er altså ikke et fælles europæisk projekt. Det er ikke et spørgsmål om, at vi i Europa er bedre end nogle andre, eller at vi i Europa eller EU har nogle bedre værdier end nogle andre. Her er nogle skillelinjer, der går dér, ligesom der er nogle skillelinjer i andre dele af verden.

Selvfølger skal vi altid i hver enkelt sag samarbejde med dem, der har nogle fornuftige holdninger, men det er altså ikke noget, der kan gøres så enkelt op, at det er for eller imod EU eller inden for EU eller uden for EU. Sådan er virkeligheden ikke.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg kan godt forstå, at det måske kan være svært for hr. Søren Søndergaard at medgive det, men jeg synes, det er lidt underligt at lade sig fange af så dogmatisk en tilgang til verden.

Jeg er ikke ude på at skamrose noget, som jeg ikke synes fortjener at blive skamrost. Men jeg synes, at man skal være ret dogmatisk fastlåst, hvis man ikke noterer, at i de afgørende store spørgsmål spiller EU i dag hovedsagelig en progressiv rolle i modsætning til andre landes dagsordener, og at det er en vigtig ting at notere sig, for der ligger en mulighed for alliancer mellem lande, der har et progressivt syn på at indgå internationale aftaler, sådan som EU har det på en række områder, ligesom en gruppe af latinamerikanske lande, hvor der i øvrigt sker spændende ting i Brasilien og andre steder i Latinamerika, og Sydafrika har det.

Jeg synes, det er vigtigt at tænke alliancer internationalt og sikre, at en alliance også er en styrke, der er i stand til at levere et reelt modspil til den selvmorderiske kurs, som den nuværende amerikanske regering fører. Det opfatter jeg hverken som omtåget eller som en dyb forelskelse. Det anser jeg som en helt nødvendig politisk analyse, hvis man vil give et bud på, hvad der er progressivt og reaktionært i den nuværende verden.

Kl. 19.35